

[Hauch.]

et flertal her i tinget er enighed om at gennemføre naturalisationslinien, hvorved der på dette område opnås en ensartet lovgivning i de tre nordiske lande, og da den højtærede indenrigsminister anser det for nødvendigt, at lovforslaget, der skal træde i kraft 1. januar 1951, gennemføres allerede nu for at skaffe tid til at forberede og gennemføre de ændringer i den øvrige lovgivning, der er en følge af denne radikale ændring af indfødsretslovgivningen, har min stilling til dette sidste spørgsmål været den, at jeg i erkendelse af den vægt, der efter min opfattelse må tillægges den højtærede indenrigsministers argumentation, har ment at burde bidrage til, at lovforslagets endelige behandling ikke udskydes til næste rigsdagssamling.

Lovforslagets bestemmelser iøvrigt kan jeg give min tilslutning. Principielt hilser jeg ethvert skridt henimod en nordisk retsenhed med glæde, ligesom jeg glæder mig over den nydannelse, som det fællesnordiske møde mellem ministre og rigsdagsmænd betyder, selvom jeg altså på et for mig afgørende punkt havde håbet på et andet resultat.

Jeg finder det i denne forbindelse berettiget at fremhæve, at der fra mange sider her i landet er vist stor resignation for at nå denne retsenhed, en stillingtagen, som jeg fuldtud respekterer.

Disse betragtninger har ført mig til den opfattelse, at det ikke vil være rigtigt at tale imod og stemme imod det opnåede resultat. Jeg har meget grundigt overvejet, om vægten af de argumenter, der kan tale for at give tilslutning til forslaget, kan opveje mine betænkeligheder ved, at man ikke har gennemført erklæringsprincippet, men trods megen overvejelse har jeg ikke kunnet overvinde mine betænkeligheder, og jeg ser mig derfor nødsaget til ved tredje behandling af dette lovforslag at afholde mig fra at stemme.

Carsten Raft: Dette lovforslag er jo et resultat af et nordisk samarbejde, under hvilket der, efter hvad der er blevet oplyst, er gjort indrømmelser overfor os fra norsk og svensk side og fra os overfor dem. Medlemmer af landstinget, som jo har denne lovgivning som et særligt område, har deltaget i disse forhandlinger og har været med til at føre dem til ende. Situationen er den, at på grund af de ændringer, der skal ske i den øvrige lovgivning, må det formenes at være nødvendigt, at loven bliver færdig allerede nu.

Under disse vilkår føler vi os fra konservativ side forpligtede til at give lovforslaget vor stemme. Det byder også på mange gode fremskridt, men på et enkelt område er det med ringe glæde og med temmelig ringe tillid, vi er gået med til lovforslaget. Det er et område, på hvilket der, som det ganske klart fremgår af forhandlingerne i landstinget, både fra ministeren og partierne er vist imødekommenhed overfor ønsker fra anden nordisk side. Det drejer sig om det af det ærede medlem hr. Hauch omtalte spørgsmål, den fremmede kvindes adgang til at blive dansk statsborger efter ægteskabet med en dansk mand, en ret, hun jo nu opnår uden videre. Til en vis grad er det vel nok ønsket om, at kvinden ikke skal være en biperson — et kvinde-sagligt ønske —, der har været årsag til, at disse bestemmelser gennemføres. Jeg kan ikke se andet end, at denne kamp for kvindens ret på dette område har betydet, at hendes ret bliver mindre. Hun kommer i en usikker stilling; hun opnår ikke indfødsret; der skal søges opholdstilladelse for hende, familien kommer ikke i ro på det område, der opstår nogle meget vanskelige situationer. Det kan nok gøre en betænkelig, og det må i hvert fald få påstanden om, at det er for kvindens retlighedens skyld, dette gennemføres, til at falde.

Hvad angår kontrollen med, hvem vi får ind i landet som statsborgere, skal det indrømmes, at den vandring, der har været i så henseende, og den benyttelse af ægteskabet til at komme ind i et land, som man måske ellers ikke kunne komme ind i, nok kan give anledning til nogen forsigtighed; men på den anden side er vi noget betænkelige ved, at spørgsmålet om, hvorvidt en dansk mand kan få lov til at leve sammen med den kvinde, han har valgt at gifte sig med, i sit eget land, bliver henlagt til politiets afgørelse.

Trods disse betænkeligheder vil vi under hensyn til de goder, der er i lovforslaget, ikke være med til at hindre dets vedtagelse. Men vi lægger fra vor side megen vægt på de løfter, der er givet af ministeren med hensyn til behandlingen af disse sager, og jeg håber, at den usikkerhed, der er omkring dette lovforslags vedtagelse — også i andre partier, der mere skarpt giver det tilkende —, må resultere i, at vi fremtidig får bedre tid her i folkettingen til at behandle disse sager. Når nu loven kommer til udførelse og skal administreres og vi skal have kontrol med, i hvilken grad opfyldelsen af ministerens løfter stemmer med, hvad der står i betænkningen, må vi have bedre tid